

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক কেতিয়াও বিদ্ব স্বৰূপ হ'ব নালাগে, অন্তৰত কিবা দুৰ্বলতা থাকিলে সেয়া আতৰাই দিয়া, এয়াই হৈছে সঁচা হীৰা হোৱাৰ সময়"

প্ৰশ্ন: কোনটো কথাত ত্ৰুটি (খুঁত) থাকিলে আত্মাৰ মূল্য কম হ'বলৈ ধৰে?

উত্তৰ: প্ৰথম ত্ৰুটি হৈছে অপবিত্ৰতাৰ। যেতিয়া আত্মা পবিত্ৰ হৈ থাকে তেতিয়া আত্মাৰ গ্ৰেড(স্থান, মৰ্যাদা) বহুত উচ্চ হৈ থাকে। পবিত্ৰ আত্মা হৈছে অমূল্য ৰত্ন, প্ৰণাম কৰাৰ যোগ্য। অপবিত্ৰতাৰ অলপো ত্ৰুটিয়ে আত্মাৰ মূল্য নোহোৱা কৰি দিয়ে। এতিয়া তোমালোক পিতাৰ সমান চিৰ পবিত্ৰ হীৰা হ'ব লাগে। বাবা আহিছে তোমালোকক নিজৰ সমান পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ। পবিত্ৰ সন্তানসকলকেহে এজন পিতাৰ স্মৃতিয়ে ব্যাকুল কৰি তুলিব। পিতাৰ প্ৰতি অটুট স্নেহ থাকিব। কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিব। বহুত মিঠা হ'ব।

ওঁম শান্তি। দুবাৰ ওঁম শান্তি বুলিও ক'ব পাৰা। সন্তানসকলেও জানে আৰু বাপদাদাইও জানে। ওঁম শান্তিৰ অৰ্থ হ'ল মই আত্মা শান্ত স্বৰূপ হওঁ। আৰু যথামত শান্তিৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, পবিত্ৰতাৰ সাগৰ পিতাৰ সন্তান হওঁ। প্ৰথমে-প্ৰথমে হ'ল পবিত্ৰতাৰ সাগৰ। পবিত্ৰ হ'বলৈহে মনুষ্যৰ অসুবিধা হয়। আৰু পবিত্ৰ হ'লে গ্ৰেড বহুত উচ্চ হয়। প্ৰত্যেক সন্তানেই বুজি পায়, এতিয়া আমাৰ গ্ৰেড বাঢ়ি যায়। এতিয়া আমি সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত কাৰোবাৰ কিবা, কাৰোবাৰ আন কিবা ত্ৰুটি নিশ্চয় আছে - পবিত্ৰতা আৰু যোগত। দেহ-অভিমানত আহিলেই ত্ৰুটিপূৰ্ণ (ডিফেক্টেড) হৈ পৰে। কাৰোবাৰ বেছি কাৰোবাৰ কম ত্ৰুটি থাকে। বিভিন্ন ধৰণৰ হীৰা আছে। সেইবোৰ আকৌ মেগনিফাইং গ্লাছৰে (পৰিবৰ্দ্ধক আইনাৰে) চোৱা হয়। গতিকে যেনেকৈ পিতাৰ আত্মাক বুজা হয় তেনেকৈ আত্মাসকলকো (সন্তানসকলকো) বুজিবলগীয়া হয়। এইয়া ৰত্ন নহয় জানো। ৰত্নও সকলো প্ৰণাম কৰাৰ যোগ্য। মুকুতা, মানিক, পুখৰাজ আদি সকলো প্ৰণাম কৰাৰ যোগ্য। সেই কাৰণে সকলো প্ৰকাৰৰ প্ৰয়োগ কৰা হয়। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে হয়। জানে যে বেহদৰ পিতা হ'ল অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ বেপাৰী, তেওঁ এজনেই। সোণাৰী (ৰত্নৰ বেপাৰী) বুলি নিশ্চয় ক'ব। জ্ঞান ৰত্ন দিয়ে নহয় জানো আকৌ ৰথো হৈছে সোণাৰী, তেওঁ ৰত্নৰ মূল্য বুজি পায়। গহনাবিলাক ভালকৈ মেগনিফাইং গ্লাছৰে চাবলগীয়া হয় - ইয়াত কিমানখিনি ত্ৰুটি আছে! এইটো কি ৰত্ন? কিমান খিনি কামত আহিব (সেৱাধাৰী হ'ব)? মন যায় ৰত্নক চাবলৈ। ভাল ৰত্ন হ'লে তাক বহুত মৰমেৰে চাব। এইটো বৰ ভাল। ইয়াকতো সোণৰ টেমাৰে ৰাখিব লাগে। পুখৰাজ আদিক সোণৰ টেমাৰে থোৱা নহয়। ইয়াতো যেন বেহদৰ ৰত্ন হৈ যায়। প্ৰত্যেকে নিজৰ অন্তৰক জানে - মই কোন প্ৰকাৰৰ ৰত্ন হওঁ? মোৰ ভিতৰত কোনো ত্ৰুটিতো (অৱগুণতো) নাই? যেনেকৈ গহনাবিলাক ভালকৈ চোৱা হয়, তেনেকৈ প্ৰত্যেকে চাবলগীয়া হয়। তোমালোক হ'লা চৈতন্য ৰত্ন। সেইকাৰণে প্ৰত্যেকেই নিজক চাব লাগে - মই কিমান খিনি সবজ পৰী, নীলম পৰী হৈছো। যেনেকৈ ফুলৰ ভিতৰতো কোনোবা সৰ্বদা গোলাপ, কোনোবা গোলাপ, কোনোবা কি হয়। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসাৰে আছে। প্ৰত্যেকে নিজক ভালকৈ জানিব পাৰে। নিজকে চোৱা গোটেই দিনটোত কি কৰিলো? পিতাক (বাবাক) কিমান স্মৰণ কৰিলো? পিতাই এইটোও কৈছে যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই নাৰদক কৈছিল নিজৰ মূখখন চোৱা। এইটো এটা উদাহৰণ। তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰত্যেকেই নিজক ভালদৰে চাব লাগে। পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে যি পিতাৰ দ্বাৰা আমি হীৰা তুল্য হওঁ তেওঁৰ প্ৰতি আমাৰ কিমান ভালপোৱা আছে? অন্য ফালে আমাৰ বৃত্তিতো নাযায়? কিমানখিনি মোৰ দৈৱী স্বভাৱ আছে? স্বভাৱেও মনুষ্যক বহুত হায়ৰাগ কৰে। প্ৰত্যেকেই তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। তাৰে নিজকে পৰীক্ষা কৰি চাব লাগে। কিমানখিনি মই পিতাৰ স্মৃতিত থাকোঁ? মোৰ স্মৰণ কিমানখিনি পিতাৰ সমীপ পাইছে? তেওঁৰ স্মৃতিত থাকি একেবাৰে ৰোমাঞ্চিত হৈ যাব লাগে। কিন্তু পিতাই নিজে কয় - মায়াৰ বিধিনি এনেকুৱা হয় যিয়ে আনন্দত থাকিবলৈ নিদিয়ে। সন্তানসকলে জানে এতিয়া আমি সকলো পুৰুষাৰ্থী। ফলাফলতো শেষৰ ফালে ওলাব। নিজকে পৰীক্ষা কৰি চাব লাগে। ত্ৰুটিবোৰ এতিয়া তোমালোকে আতৰাব পাৰা। একেবাৰে পবিত্ৰ (সঁচা) হীৰা হ'ব লাগে। যদি অলপো ত্ৰুটি (দাগ) থাকে তেন্তে বুজিব যে আমাৰ মূল্য কম হ'ব। ৰত্ন নহয় জানো! পিতাইতো বুজাই থাকে - সন্তানসকল, চিৰ পবিত্ৰ মূল্যবান হীৰা হোৱা উচিত। পুৰুষাৰ্থ কৰাবলৈ পিতাই বিভিন্ন প্ৰকাৰে বুজায়।

(আজি যোগৰ সময়ত বাপদাদাই চণ্ডীৰ পৰা উঠি সভাৰ মাজত পৰিক্ৰমা লগাই প্ৰত্যেক সন্তানৰ সৈতে দৃষ্টিৰে সাক্ষাৎ কৰি আছিল) বাবা আজি কিয় উঠি আহিল? এইটো চাবলৈ যে কোন-কোন সেৱাধাৰী সন্তান হয়? কাৰণ কোনোবা ক'ত

কোনোবা ক'ত বহি থাকে। সেইকাৰণে পিতা উঠি আহি এজন এজনক চাইছে - এওঁৰ কি গুণ আছে? এওঁৰ কিমান প্ৰেম আছে? সকলো সন্তান সন্মুখত বহি আছে, সেইকাৰণে সকলোকে বহুত মৰম লাগে। কিন্তু এইটো নিশ্চয় হয় যে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিহে মৰম লাগিব। পিতাই জানে কাৰ কি কি কুটি আছে? কিয়নো যিটো শৰীৰত পিতাই প্ৰৱেশ কৰিছে, তেৱোঁ নিজকে পৰীক্ষা কৰে। এইয়া বাপদাদা দুয়োজনে একেলগে আছে নহয় জানো? তেন্তে যিয়ে যিমান আনক সুখ দিয়ে, কাকো দুখ নিদিয়ে, তেওঁ লুকাই থাকিব নোৱাৰে। গোলাপ, মুকুতা কেতিয়াও লুকাই থাকিব নোৱাৰে। পিতাই সকলোখিনি সন্তানসকলক বুজাই পুনৰ সন্তানসকলক কয় মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ খাদ (অশুদ্ধি) আতৰি যাব। স্মৰণ কৰাৰ সময়ত গোটেই দিনটো কি কৰিলা সেইয়াও চাব লাগে। মোৰ ভিতৰত কি এনে অৱগুণ আছে যাৰ বাবে বাবাৰ অন্তৰত ইমানকৈ সোমাব পৰা নাই। অন্তৰত অৰ্থাৎ সিংহাসনত। সেই কাৰণে পিতাই উঠি আহি সন্তানসকলক চাইছে, মোৰ সিংহাসনৰ অধিকাৰী কোন-কোন হ'ব? যেতিয়া সময় ওচৰ চাপি আহে, তেতিয়া সন্তানসকলে তৎক্ষণাৎ গম পাই যায় - মই কিমান দূৰ উত্তীৰ্ণ হ'ম? অনুত্তীৰ্ণ হ'বলগীয়া জনে আগতেই গম পাব যে মোৰ নম্বৰ কম হ'ব। তোমালোকেও জানা যে মইতো নম্বৰ পাব লাগিব। আমি বিদ্যাৰ্থী হওঁ, কাৰ? ভগৱানৰ। জানে যে তেওঁ এই দাদাৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। তেনেহ'লে কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। পিতাই আমাক কিমান মৰম কৰে, কিমান মিঠা হয়, কষ্টতো একোৱে নিদিয়ে। মাত্ৰ কয় - এই চক্ৰক স্মৃতিত ৰাখা। বেছি পঢ়িব নালাগে, লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। আমি এনেকুৱা হ'ব লাগিব। দৈৱীগুণৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য আছে। তোমালোকে দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰি এওঁলোকৰ নিচিনা পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়াহে মালাত স্থান পোৱা। বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়, আনন্দ লাগে নহয়নে। বাবাই নিশ্চয় নিজৰ সমান পবিত্ৰ জ্ঞানপূৰ্ণ কৰি গঢ়ি তুলিব। ইয়াত পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তি সকলো আহি যায়। এতিয়া কোনেও পৰিপূৰ্ণ হৈ উঠা নাই। শেষত হৈ উঠিব। তাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাকতো সকলোৱে মৰম কৰে। 'বাবা' বুলি ক'লে অন্তৰ উথলি উঠে। পিতাৰ পৰা কিমান শ্ৰেষ্ঠ সম্পত্তি পাওঁ। পিতাৰ বাহিৰে আৰু আন ক'লৈকো অন্তৰ (বুদ্ধি) নাযাব। পিতাৰ স্মৃতিয়ে ব্যাকুল কৰি তুলিব লাগে। বাবা, বাবা, বাবা বহুত মৰমেৰে পিতাক স্মৰণ কৰা উচিত। ৰজাৰ সন্তান হ'লে তেওঁৰ ৰজাৰ নিচা নাথাকিব জানো! এতিয়াতো ৰজাৰো কোনো মান নাই। যেতিয়া বৃটিছ চৰকাৰ আছিল তেওঁলোকৰ বহুত মান আছিল। ভাইচৰয়ৰ (ৰাজ প্ৰতিনিধি) বাহিৰে সকলোৱে তেওঁলোকক নমস্কাৰ কৰিছিল। বাকী সকলোৱে ৰজাসকলক নমস্কাৰ কৰিছিল। এতিয়া তেওঁলোকৰ গতি (অৱস্থা) কি হৈ গৈছে। এইটোও তেওঁলোকে জানা যে এওঁলোকৰ কোনেও আহি এতিয়া ৰজাৰ পদ নল'ব।

বাবাই বুজাইছে মই দৰিদ্ৰ নিবাসী। দুখীয়াসকলে তৎক্ষণাৎ পিতাক চিনি পায়। বুজে যে এই সকলোবোৰ তেওঁৰেই। তেওঁৰ শ্ৰীমততে মই সকলো কৰিম। তেওঁলোকৰতো (ধনীসকলৰ) নিজৰ ধনৰ নিচা থাকে। সেই কাৰণে তেওঁলোকে এনেকুৱা কৰিব নোৱাৰে, সেই বাবে পিতাই কয় - মই হৈছো দৰিদ্ৰ নিবাসী। বাকী হয়, ডাঙৰজনক মান দিয়া হয়। কিয়নো ডাঙৰসকলৰ বাবে দুখীয়াসকলো তৎক্ষণাৎ আহি যাব। দেখিব যে ইমান ডাঙৰ-ডাঙৰ মানুহো ইয়ালৈ আহে তেতিয়া তেওঁলোকে আহিব। কিন্তু বেচেৰা দুখীয়াসকলে বৰ ভয় কৰে। এদিন তেওঁলোকে তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব। সেই দিন আহি আছে। পুনৰ তেওঁলোকক তোমালোকে বুজাবা তেওঁলোক বহুত আনন্দিত হ'ব। একেবাৰে উবুৰি থাই পৰিব। তেওঁলোকৰ বাবেও তোমালোকে বিশেষ সময় দিব। সন্তানসকলৰ অন্তৰত আহে যে আমিতো সকলোকে উদ্ধাৰ কৰিব লাগে। তেওঁলোকেও পঢ়ি ডাঙৰ অধিকাৰী হৈ যায়। তোমালোকৰ হ'ল ঈশ্বৰীয় মিচন। তোমালোকে সকলোকে উদ্ধাৰ কৰিব লাগে। এয়াৰ কথা আছে "ভগৱানে দুখীয়াৰ বেৰী (মিঠা ফল) থায়।" বিবেকেও কয় দান সদায় দৰিদ্ৰকহে দিব লাগে। চহকীসকলক নহয়। তোমালোকে আগলৈ গৈ এই সকলোবোৰ কৰিব লাগিব। ইয়াৰ কাৰণে যোগৰ বল লাগিব, যাৰ বাবে তেওঁলোক আকৰ্ষিত হ'ব। যোগবল কমকাৰণ দেহ-অভিমান আছে। প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰক সোধা, মই কিমান পিতাৰ স্মৃতিত আছো? ক'তো আমি বান্ধ খাইতো নাযাওঁ? এনেকুৱা অৱস্থা হ'ব লাগে যে কাৰোবাক দেখিলেও যাতে (মন) চঞ্চল নহয়। পিতাৰ (বাবাৰ) আঙুঠা দেহ-অভিমানি নহ'ব। সকলোকে নিজৰ ভাই বুলি বুজা। আত্মাই জানে আমি ভাই-ভাই। দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰিব লাগে। অন্তত যদি কিবা স্মৃতিলৈ আহে তেতিয়া শাস্তি খাব লাগিব। ইমানখিনি নিজৰ অৱস্থা মজবুত কৰিব লাগে আৰু সেৱাও কৰিব লাগে। অন্তৰেৰে বুজিব লাগে এনেকুৱা অৱস্থা যেতিয়া গঢ়ি তুলিম তেতিয়াহে এই পদ পাব পাৰিম। পিতাইতো ভালদৰে বুজায়, এতিয়াও বহুত সেৱা কৰিবলৈ বাকী আছে। তোমালোকৰ ভিতৰতো বল হ'লেহে তেওঁলোক আকৰ্ষিত হ'ব। অনেক জন্মৰ অশুদ্ধি (মামৰ) লাগি আছে। এইটো চিন্তন তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ থাকিব লাগে। সকলো আত্মাকে পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। মনুষ্যইতো নাজানে, এই কথা তোমালোকে জানা সেইয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। পিতাই সকলো কথা বুজাই থাকে। নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে। যেনেকৈ পিতা বেহদত আছে, সন্তানসকলেও বেহদৰ ধ্যান ৰাখিব লাগে। পিতাৰ আত্মাসকলৰ প্ৰতি কিমান মৰম আছে। ইমান দিনে মৰম কিয় নাছিল? কাৰণ ডিফেকটিভ (কুটিপূৰ্ণ) আছিল। পতিত আত্মাক কি মৰম কৰিম! এতিয়াতো পিতাই সকলোকে পতিতৰ

পৰা পাবলৈ কৰিবলৈ আহিছে। তেতিয়া হ'লে নিশ্চয় মৰমিয়াল হ'ব লাগিব। বাবাতো হয়েই মৰমিয়াল। সন্তানসকলক বহুত আকৰ্ষণ কৰে। দিন-প্ৰতিদিনে যিমান পবিত্ৰ হৈ গৈ থাকিব সিমান তোমালোকৰ বহুত আকৰ্ষণ হ'ব। বাবাৰ প্ৰতি বহুত আকৰ্ষিত হ'ব। ইমান টানিব যে তোমালোক বৈ থাকিব নোৱাৰিব। তোমালোকৰ অৱস্থাও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি এনেকুৱা হৈ যাব। ইয়াত বাবাক চাই থাকিলে এনে লাগিব যে এতিয়াই গৈ পিতাক লগ কৰোঁ। এনেকুৱা পিতাৰ পৰা আৰু কেতিয়াও আঁতৰ নহওঁ। পিতা আকৌ সন্তানসকলৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হয়। এইজন সন্তানতো চমৎকাৰী। বহুত ভাল সেৱা কৰে। অৱশ্যে হয়, কিছু ক্ৰুটিও আছে তথাপিও অৱস্থা অনুসৰি সময়ত বৰ ভাল সেৱা কৰে। কাকো দুখ নিদিয়া মানুহ দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। বেমাৰ আদি হ'লে, সেইয়া হ'ল কৰ্মভোগ। নিজেও বুজে যেতিয়ালৈকে ইয়াত আছে কিবা নহয় কিবা হৈ থাকিব। যদিও এইখন ৰথ হয় তথাপিও কৰ্মভোগতো শেষলৈকে ভুগিবই লাগিব। এনেকুৱা নহয় যে মই এওঁৰ ওপৰত আশীৰ্বাদ কৰিম। এৱোঁ নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। হয়, ৰথ দিছে তাৰ কাৰণে কিবা পুৰস্কাৰ দি দিম। বহুত বন্ধনত থকাসকল কেনেকৈ কেনেকৈ আহে। কেনেকৈ যুক্তি দেখুৱাই মুকলি হৈ আহে। তেওঁলোকৰ যিমান প্ৰেম আছে সিমান আৰু কাৰো নাই। বহুতৰ প্ৰেম একেবাৰে নাই। সেই বন্ধনত থকাসকলৰ (বান্ধেলীয়া) প্ৰেম কাৰো লগত তুলনা নহয়। বন্ধনত থকাসকলৰ যোগ কোনো কম বুলি নাভাবিব। স্মৃতিত বহুত কান্দি থাকে। বাবা, অ বাবা, মই কেতিয়া আপোনাক লগ পাম? বাবা, বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলেঁতা বাবা, আপোনাক মই কেনেকৈ লগ পাম? এনেকুৱা-এনেকুৱা বন্ধনত থকা লোক আছে যিয়ে মৰমৰ চকুপানী বোৱাই থাকে। সেইয়া তেওঁলোকৰ দুখৰ চকুলো নহয়। সেই চকুলো মৰমৰ মুকুতা হৈ যায়। সেই বন্ধনত থকাসকলৰ যোগ জানো কম হয়। স্মৰণ কৰি বহুত ব্যাকুল হৈ থাকে। অ বাবা, মই কেতিয়া আপোনাক লগ পাম? সকলো দুখ আঁতৰাই দিওঁতা বাবা। বাবাই কয় যিমান সময় তোমালোক স্মৰণত থাকিবা, সেৱাও কৰিবা, যদিও কোনোবা বন্ধনত আছে নিজে সেৱা কৰিব নোৱাৰে কিন্তু স্মৰণৰো তেওঁলোকে বহুত বল পায়। স্মৰণতে সকলো খিনি নিহিত হৈ আছে, ব্যাকুল হৈ থাকে। বাবা কেতিয়া সুযোগ পাম যে আপোনাৰ সৈতে মিলিত হ'ম? কিমান স্মৰণত থাকে। আগলৈ দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ বহুত আকৰ্ষণ বাঢ়িব। স্নান কৰোতে, কাৰ্য কৰোতে স্মৰণত থাকিবা। বাবা, কেতিয়া সেই দিন আহিব যেতিয়া এই বন্ধন নাইকিয়া হ'ব? বেচেৰীহঁতে সুধি থাকে – বাবা, এখেতে মোক বহুত আমনি কৰে, কি কৰো? সন্তানক পিটিব পাৰোনে? পাপতো নহ'ব? পিতাই কয় আজি কালিৰ সন্তানতো এনেকুৱাই যে কথাই নুসুধিবা! কাৰোবাৰ পতিৰ পৰা দুখ হয় তেতিয়া মনত ভাবে – কেতিয়া এই বন্ধন আতৰিব যে বাবাৰ ওচৰলৈ যাব পাৰো। বাবা বহুত কাঢ়া বন্ধন, কি কৰো? পতিৰ বন্ধন কেতিয়া আতৰিব? মাথোন বাবা-বাবা কৰি থাকে। বাবাই আকৰ্ষিত কৰে নহয় জানো। অৱলাসকলে বহুত সহন কৰে। বাবাই সন্তানসকলক ধৈৰ্য্য ধৰিবলৈ কয় – সন্তানসকল, তোমালোক পিতাৰ স্মৃতিত থকা তেতিয়া সকলো বন্ধন সমাপ্ত হৈ যাব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মোৰ ভিতৰত কোনো অৱগুণতো নাই? মোৰ স্মৰণ কিমান খিনি পিতাৰ ওচৰ পাইছে? মোৰ স্বভাৱ দৈৱী স্বভাৱ হয়নে? বৃত্তি অন্য ফালে ভ্ৰমিতো নুফুৰে?

(2) এনেকুৱা মৰমিয়াল হ'ব লাগে যাতে পিতা আকৰ্ষিত হৈ থাকে। সকলোকে সুখ দিব লাগে। মৰমেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: ব্যৰ্থ সংকল্প ৰূপী পীলাৰক (স্তুম্বক) আধাৰ কৰি লোৱাৰ পৰিৱৰ্তে সকলো সম্বন্ধৰ অনুভৱক বঢ়াওঁতা সঁচা স্নেহী হোৱা
মায়াই দুৰ্বল সংকল্পক মজবুত কৰিবলৈ বহুত ৰয়েল (অভিজাত, মাৰ্জিত) পীলাৰ লগাই দিয়ে, বাৰে-বাৰে এইটোৱে সংকল্পদিয়ে যে এনেকুৱাতো হয়েই, ডাঙৰ সকলেও এনেকুৱা কৰে, এতিয়াতো সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই, নিশ্চয় কিবা নহয় কিবা দুৰ্বলতাতো থাকিবই..., এই ব্যৰ্থ সংকল্পৰূপী পীলাৰে দুৰ্বলতাক আৰু অধিক মজবুত কৰি দিয়ে। এতিয়া এনেকুৱা পীলাৰৰ আধাৰ লোৱাৰ পৰিৱৰ্তে সৰ্ব সম্বন্ধৰ অনুভৱক বঢ়োৱা। সাকাৰ ৰূপত সান্নিধ্যৰ অনুভৱ কৰি সঁচা স্নেহী হোৱা।

স্নোগান: সন্তুষ্টতা সকলোতকৈ ডাঙৰ গুণ, যি সদায় সন্তুষ্ট হৈ থাকে তেৱেঁই প্ৰভু প্ৰিয়, লোক প্ৰিয় বা স্বয়ং প্ৰিয় হয়।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!